

Enkelovforslaget. Den anden Fortolkning er det virkelig ikke muligt at gennemføre, og jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister lige saa godt kunde indrømme, at han ved denne Lejlighed ikke rigtig har tænkt paa, hvad der staar i Enkelovforslaget. Den højtærede Minister plejer — det er jo anerkendt fra alle Sider — at være saa godt inde i de Lovforslag, han har med at gøre, at han vistnok kunde bære en saadan Indrømmelse.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg takker for den hæderlige Omtale, det ærede Medlem giver mig, og hvis jeg virkelig havde taget fejl, skulde jeg gerne indrømme det. Her er imidlertid ikke Tale om en Fortolkning, som man først fornylig har opstillet af Hjælpekasselovens Bestemmelse, men denne har, saa vidt jeg ved, altid, ogsaa i Indenrigsministeriet — saa altsaa ikke alene af mig — været opfattet som en Bestemmelse om, at der ikke kan fastsættes fortløbende maanedlige eller kvartaarlige Bidrag, men at Bidragets Størrelse i hvert enkelt Tilfælde — d. v. s. hver Gang der maatte være Trang til det — skal fastsættes af Bestyrelsen.

P. Munch: Maa jeg dertil blot bemærke, at alle de Oplysninger, den højtærede Indenrigsminister har forelagt os, viser, at i Halvparten af de Tilfælde, hvor der overhovedet ydes Hjælp, er den af vedvarende Karakter, og dette turde dog være Udtryk for, at man virkelig giver Hjælp for en ret rundelig Periode. Der er ikke Tvivl om, at i hele den Tid, Hjælpekasseloven har været anvendt, er den anvendt paa den Maade, jeg her har omtalt, og ikke paa den Maade, den højtærede Minister har talt om.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): At Oplysningerne viser, at der har været ydet Hjælp til den samme Person gennem flere Aar, i alt Fald gennem en Del Aar, er slet ikke noget Bevis for, at man den første Gang, den paagældende har henvendt sig om Understøttelse, har sagt: nu skal du faa saa og saa meget om Maaneden. Det kan være, det er sket, men det er i hvert Fald ikke i Overensstemmelse med, hvad Loven har tilsigtet, og paa ingen Maade i Overensstemmelse med, hvad jeg mener bør fastholdes, at det er en Lov, hvorefter der kan ydes Hjælp een Gang, men skal den ydes paa

ny, skal Bestyrelsen ogsaa paa ny tage Bestemmelse derom.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 7 af *Indenrigsministeren* (se ovenfor) vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2 til samme Paragraf af *samme* vedtoges uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslag vedtoges enstemmigt med 88 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den følgende Sag²paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Hærens Forsyning med de i Tilfælde af Mobilisering manglende Heste og Vogne.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3505).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Carl Hansen: Hensigten med det foreliggende Lovforslag er at tilvejebringe en tidssvarende Ordning med Hensyn til Hærens Forsyning med Heste og Vogne i Tilfælde af Krigsberedskab. Den Ordning, hvorunder vi i Øjeblikket lever, er af ret gammel Dato, den stammer fra 1876 og er i Virkeligheden aldeles ikke i Overensstemmelse med det Grundlag, hvorpaa vor Hærordning hviler. Vor Forsvarsordning er jo navnlig bygget paa det Moment, at man skal kunne samle Tropperne hurtigt. Den ringe Fredsstyrke, vi har, nødvendiggør dette, og alt er jo ogsaa lagt saaledes til Rette, mener man da, at Hæren i Løbet af ganske faa Timer kan samles paa Alarmeringsstedet. Men naar Hæren er samlet, skulde den nødvendige Forsyning med Heste og Vogne ogsaa gerne være til Stede, maaske helst med det samme eller i hvert Fald kort Tid derefter. Det kan imidlertid slet ikke ske paa Grundlag af den nuværende Ordning. Ordningen af 1876 bestemmer, at de kommunale Myndigheder omkring i Landet skal udtage de Heste og Vogne, som det ifølge den gældende Fordelingsmaade paa-